

mensættes af tre Mænd — der nævnes en i sønderjydske Forhold fuldt ud kyndig Mand, en dansk Embedsmand, kendt med dansk Administration, og en Mand som Talsmand for det private Initiativ dernede.

Hvilken Form for Enhed i Arbejdet der skal vælges, skal jeg ikke udtale mig om; men jeg er af den Opfattelse, at Regeringens Administration i de sønderjydske Landsdele vil faa farlige Følger for disse og for det indbyrdes Forhold mellem samtlige Danske, hvis der ikke snarest muligt tilvejebringes en Enhed i Ledelsen, hvorved Ansvaret kommer til at ligge dér, hvor Ansvaret rettelig bør være. Og hos hvem Ansvaret efter min Opfattelse rettelig bør være, har jeg nævnt saa ofte. Jeg kan for øvrigt henvise til det ærede Medlem Hr. Lageris Udtalelser i Gaar om H. P. Hanssen, og jeg kan ogsaa give fuld Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Moltesens Udtalelser om denne Mand. Kun paa eet Punkt vil jeg gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem Hr. Moltesen sagde om Hr. H. P. Hanssen, at han blev misbrugt af nogle, misundt og miskendt. Jeg vil hertil sige, at misundt og miskendt kan en Mand blive uden egen Skyld eller Svaghed, men ikke misbrugt. En Mands Ord kan misbruges mod hans Villie, men ikke en Mand selv. Hvis en Mand misbruges, er det Udtryk for Skyld eller Svaghed hos ham selv.

Jeg forstaaer nu meget vel, at det ærede Medlem Hr. Moltesen har villet mildne det Indtryk, som hans Kritik af andre gennem Ordene „misundt og miskendt“ ogsaa retter indad, mod hans eget Parti. Men jeg tror, at det ærede Medlem har overset, at han derved er kommet til paa uberettiget Maade at nedsætte den, som han med Grund vilde fremhæve. Jeg er af den Opfattelse, at H. P. Hanssen hverken har ladet sig bruge eller misbruge, men at han har stillet sine Kræfter til Disposition dér, hvor de alene med fuldt Udbytte kunde sættes ind, nemlig indenfor den siddende Regering. Og dette kunde H. P. Hanssen gøre, fordi han kunde kræve og fik sin Uafhængighed af indre dansk Politik fuldt ud respekteret, og fordi han i den siddende Regering fandt Overensstemmelse med sin sønderjydske Politik.

Naar hans Virksomhed afbrødes i Marts og ikke senere har kunnet genoptages, er det, fordi ingen af disse to Betingelser længere har været til Stede. Det Ministerium, hvori H. P. Hanssen sad, styrtedes paa Grund af dets sønderjydske Politik, paa Grund af H. P. Hanssens sønderjydske Politik, og efter at et nyt Ministerium er udgaaet af Valgene, og man har maattet

akkviescere ved H. P. Hanssens sønderjydske Politik, tør man ikke aabent vedkende sig den, fordi man skal bygge paa det borgerlige Flertal af Konservative og Venstre i Fællesskab. Det ærede Medlem Hr. Holsteins Tale, som lyste af Skadefryd over H. P. Hanssens Skæbne, indeholdt den alvorligste Advarsel til denne Regering mod at gøre nogen Art af Tilmærmelser til H. P. Hanssen. Dertil er saa kommet som en sekundær Grund, at man ikke længere vil anerkende H. P. Hanssens Uafhængighed af dansk Politik, men kræver hans Indtræden i et Parti. Det er et Krav, som nogle af hans Meningsfæller mente et maatte bøje sig for, og som derfor har ført til, at der nu sidder Meningsfæller af H. P. Hanssen, stammende fra Sønderjylland og valgte i Sønderjylland, i 3 Partier her i Rigsdagen. Jeg kan forstaa det ærede Medlem Hr. Moltesens Glæde over, at hans Meninger om forskellige Spørgsmaal, om det sønderjydske Spørgsmaal, om det aandelige Spørgsmaal og, jeg skulde næsten tro, ogsaa om det økonomiske Spørgsmaal, er blevet styrket ved Valget af de sønderjydske Repræsentanter indenfor hans Parti. Men jeg tror ogsaa, det ærede Medlem bør forstaa, at naar H. P. Hanssen ikke staaer dér, hvor han burde staa: udenfor de danske Partier som Leder af Sønderjylland i Overgangstiden, saa er det Betalingen for Samarbejdet med de Konservative.

Da Klarhed paa dette Omraade er saa overordentlig nødvendig, har jeg tilladt mig at forme de Spørgsmaal, som jeg har berørt i det foregaaende, i 3 Spørgsmaal til den høje Regering. Det første Spørgsmaal lyder saaledes: Er Statsministeren og Udenrigsministeren enige med det ærede Medlem Hr. Holstein i den Anskuelse, at Danmark indenfor Folkeforbundets Ramme bør arbejde for Tilvejebringelsen af en politisk Entente mellem de nordiske Lande og Holland med Tilslutning til Vestmagterne, eller er de af den Opfattelse, at hverken en videre Udvikling af Folkeforbundets Idé eller Danmarks Interesse fremmes ved Arbejdet for en saadan Deling af Nationerne i særlige Lejre? Det andet Spørgsmaal skal jeg tillade mig at rette til den højtærede Statsminister: Er Statsministerens Udtalelse om, at en af Betingelserne for, at de to Nationaliteter i de sønderjydske Landsdele kan leve i Fred ved hinandens Side, er den, at man respekterer den Afgørelse, som nu er truffet, saaledes at forstaa, at den er rettet til alle Sider, saavel til dem, der har sat Grænseflytning